

Гра в поетів

АЛЕЙНИКОВА ЮЛІЯ
ГОНТАР САША
ГОРОВЕЦЬ
ОЛЕНА

ПОЛЬ
ІЩУК

ОЛЕКСІЄНКО АЛІНА
КОЛЕСНИК
УНІН
ЯНА
ДРАНА
ГУЛА
АРТЕМ
ЛУЦЕНКО
КАРПЕНКО
АНДРИЙ
ДУДНИК
ГАННА

**Антологія сучасної молодіжної кіровоградської
поезії**

**Видавництво «Мавік»
Кіровоград
2013**

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Г75

Гра в поетів. Антологія молодіжної кіровоградської поезії / укладач К. Поліщук. – Кіровоград: ПВЦ «Мавік», 2013. – 120 с.

«Гра в поетів» – антологія молодіжної кіровоградської поезії. Амбітність, перспективність, протест – це те, що характеризує як поезію, вміщену у збірник, так і поетів, так і, по-суті, саму книжку. Адже вона є незалежним проектом молодих кіровоградських людей, які до своїх щоденних ролей та безперервних ігор додали ще одну роль-гру – гру в поетів.

УДК 1.161.2
ББК 84.4УКР
Г75

ISBN 978-966-7718-76-3

© Друк ПВЦ «Мавік», 2013

ПРАВИЛА ГРИ

Є книжки старту, є книжки фініші, адже усе з чогось починається і чимось закінчується. Це теж своєрідна гра – біг із перешкодами. Ця книжка – безперечно старт. Старт для молодих, амбітних, перспективних кіровоградських поетів, які об'єдналися заради однієї цілі – заявити про себе, створивши незалежний культурний продукт – книгу, з якої для читача почнеться знайомство із цими іменами, а для деяких читачів вона стане підтвердженням активності імен раніше відомих.

Стає все важче ідентифікувати себе, як поета. Вплітати власне ім'я у золотий вінок, витворений із геніїв слова. Озираєшся на всі ті світила-мірила світової поезії, мружишся на ті червоні гіганти поетичного генію, прикладаєш до їх творінь свої жалюгідні спроби – і ступор. Куди діти себе? Як назвати себе? Поет? Письменник? Віршомаз? Якщо поезія жива, то де вона? Якщо поезія мертва, то де похована?

Насправді, очевидні відповіді завжди на поверхні, їх не треба відшукувати, треба лише дозволити їм відшукати тебе. І ця очевидна відповідь знайшла вас – поезія в усьому. «Професіонали непотрібні, насправді вона скрізь» – говорить відомий польський поет Богдан Заду-

ра. І якщо поети не потрібні, то що ми робимо? Відповідь знову ж таки очевидна – граємо.

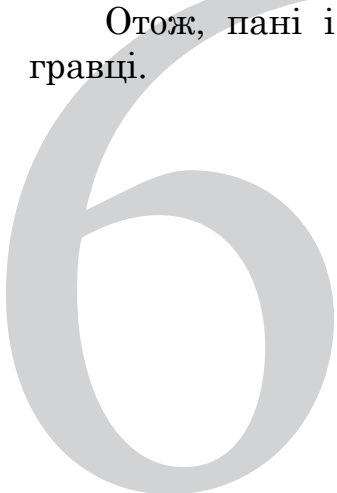
Граємо щодня у різні ігри – політичні, любовні, соціальні. Мінємо свої ролі, «прокачуємо» свого персонажа, здобуваємо скіли, збираємо трофеї, відкриваємо нові гілки здібностей, переходимо на новий рівень.

10 молодих людей, з якими ви познайомитесь у цій книжці, грають ще в одну поширену у нас час гру – гру в поетів. Вони відточують свої вміння, публікують творіння, а тому ростуть, а тому здобувають безцінний досвід. Для когось із них ця гра – це протест, для когось просто розвага, для когось обов'язок. Для декого грати в поета – це єдиний вихід, аби не зіграти у скриню. Без дурні.

10 молодих людей. 10 доль. 10 історій життя. 10 історій кохання. Зовсім різних історій.

Отож, пані і панове, знайомтесь – наші гравці.

Від упорядника

Артём
Луценко

Червоні алеї

Можна прожити без неї,
Шукаючи сенс де-не-де.
Шукати червоні алеї,
Знайти. Та все це не те.

Можна жити самому,
Писати музам не тим.
Спішити, бігти додому,
Бути звичайним, простим.

Можна у собі тримати,
Шукаючи влучний момент.
Можна життя все бути багатим,
Та бідним одночас уцент...

Та можна й без неї прожити,
Тримаючи це каяття.
Творити картини без музи,
Та то уже не життя...

Діалог

Я подивлюсь тобі у вічі,
Ми розпочнемо діалог.
І щоб знести мій відчай
Мені тебе малює Бог:

Тонка душа – сполука ліній,
Сполука вільностей, думок.
І я завис на волосіні
На зло усім пустелям змок.

Я подивлюсь тобі у вічі,
Заплаче зеленню весна.
А на душі завіє січень,
Завіє холодом? Хто зна?

І я тут поруч із тобою,
В один сезон: розквіт, засох,
І мов осліплений весною,
Мені тебе дарує Бог...

Пташка

Людина подібна до птаха,
Може крила розправить, літати,
Та одним дано від природи,
А іншим потрібно кохати...

Я в снах подібно до птаха,
Поля пролітаю, діброви;
Кружляю над твоїм дахом,
Шукаю причин для розмови...

Крізь люто розсіяний холод,
Шукаю твій погляд у небі,
І щоб не траплялось навколо,
Я думаю тільки про тебе

І як не було би тяжко,
Так легко тебе кохати,
Бо ти моя люба пташка,
Навчила мене літати...

Вісім

Мені б зникнути зовсім,
Собою щоб стати на мить.
Вісім годин на сонці –
Серце тобою болить...

Тікати б мені далеко,
Та кожен крок – тятива.
Холод міняти на спеку,
Плекати геть інші дива...

Та ти ж мене не пускала,
Кричала дивні слова,
Що сонця на двох буде мало,
Що місця не має Земля...

Потрібно зникнути зовсім,
Собою щоб стати на мить.
Таку як ти і насправді,
Треба всім серцем любить...

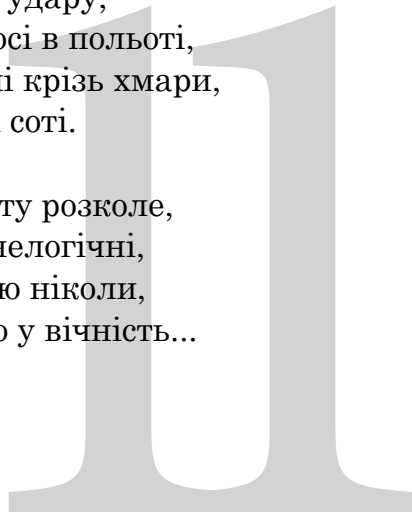
Падіння

До серця приклавши долоні,
Я камнем зірвався донизу,
Від мене на білому фоні,
Лишились лиш купи заліза...

Я не пригадаю удару,
Лише пам'ятаю падіння,
І груди розпалені жаром,
Зимовим різким потеплінням.

Я не пам'ятаю удару,
Напевно ще досі в польоті,
Такі не помітні крізь хмари,
Долі секунди і соті.

Відрада польоту розколе,
Бажання мої нелогічні,
Та не проміняю ніколи,
Падіння ціною у вічність...

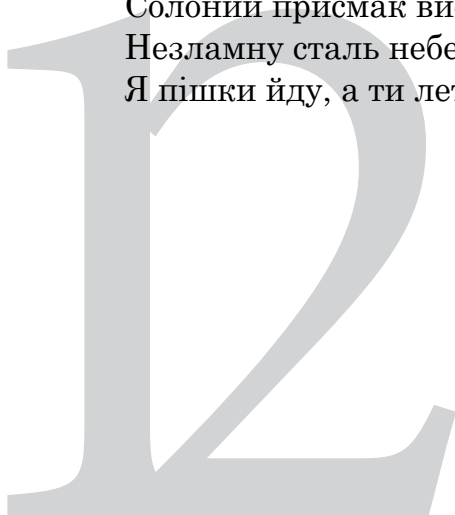
Літаки

Ти – сон. Ти – біль. Ти – сині води,
Ти сила вільної ріки,
Ти ніжність дикої природи;
Шукаю в небі літаки...

Ті літаки, що звуться нами,
Що ріжуть небо на гвинти,
І відстань ріжуть між містами,
Я пішки йду, а ти лети.

Віддайся небу і польоту,
На протигагу згустку бід,
Поруш всі правила і квоти,
Лиши по собі тільки слід.

Я ж не пізнаю неба долі,
Солоний присмак висоти,
Незламну сталь небесних колій;
Я пішки йду, а ти лети...

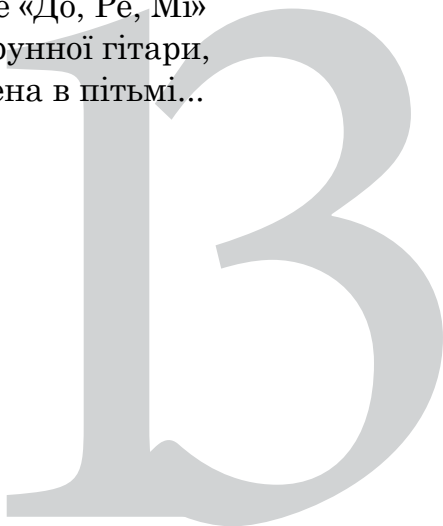
Ти музика пустоголосся

Ти музика пустоголосся,
Те, що приїлось і не йде,
Я чую тут...Та ні... здалося!
Здалося рідне і святе.

Далекоглядними вогнями,
Вогні згасають стрімко в дим,
Протліло все у сірий попіл,
Все, що здавалося святим.

Мав зупинитися і впасти,
Я мав піддатися? Е ні!
Крізь тишу вільних силуетів,
Ти знову вїлася мені.

Як музика пустоголосся,
Як незмістовне «До, Ре, Мі»
Як плач безструнної гітари,
Як нота згублена в пітьмі...

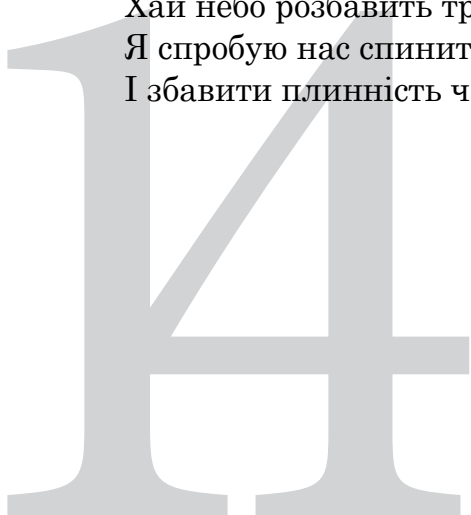
Журба колишня

Пригрілась собі, як личить
На серці журба колишня,
Сховала мої обличчя
Обпаленим листям вишні.

Малює в мені дороги,
Машини ревуть крізь ребра,
Усе, що було до того:
Стоп-кадри, ліміти і зебри.

Журба не помітить зебр,
Секунди зіллються в тижні,
Покличе мене до себе,
Обпаленим квітом вишні.

Вже досить мене труїти,
Хай небо розбавить трасу,
Я спробую нас спинити,
І збавити плинність часу.

Ганна
Дудник

Зізнання в некоханні

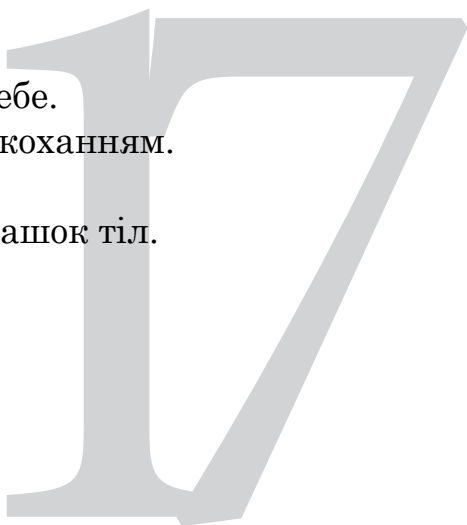
Я тебе... не люблю.
Пробач.
Із тобою я хочу... нічого.
Тільки чуєш, ти там не плач,
Не сумуй там, заради Бога.
Ти хороша, хороша людина,
Але більше сказати – не можу.
Ти не та, не моя, не єдина
і на кожную десяту схожа.
Я з тобою відверто щирий,
Без образ на цю «правду дня»:
Ти без мене ще будеш щаслива –
Я без тебе. Таке життя!
Не потрібно все так серйозно,
Не накручуй дорослі плани.
Так, «кохаю» – було порожне,
і сказав, і бездумно, і рано.
Мені теж буде трохи важко
І мені, може, щось поболить,
Але бути з тобою – страшно...
...бо чи зможу колись полюбити?..
Ти пробач... Не хотілось, але
щось змінити – ні сил, ні бажання...
Не люблю, не люблю тебе!
Зізнаюся тобі в некоханні!..

* * *

Накрило тобою, мов хвилями!
Солоними, дикими! Вір мені!
Навіщо триматися сильними,
Якщо зносить душі розорені?!
Не стримуй порив до причала,
В глибинку глибин – із тобою!
Я довго піщинки збирала,
Блукавши в обіймах прибою...
Ти - золото сине! Ти – хвиля
бажання та щастя! Я вірю!..
Позбав від сухого насилля
Мою ненапоїну мрію...

* * *

Розстріл:
Ти мене – я тебе.
З повагою та коханням.
Приціл –
До чола і мурашок тіл.
Це останнє
бажання,
прохання.
Пробіл.

Тільки мить.
Тільки рух.
Та не бійся!
Ти мене – я тебе
З повагою та коханням.
а ще
із твоєю байдужістю,
підлістю
та мовчанням,
та істерикою показух.
Так болить...

Розстріл пам'яті.
Ти був злодієм:
Ти украв мої проліски з мрій
І весняні вечірні мелодії,
мов сказавши: «Кохана, хворій!»

Розстріляємось мовчки. Знаєш,
Я з повагою та коханням –
Ти мене, ти мене не втрачаєш,
Бо для тебе я щось загальне...

І коли у руках пістолети,
Я ще більше собі дорікаю:
Я стаю мимоволі аскетом,
Що кохання ось-ось розстріляє...

* * *

Вона із тих, хто досі у шухлядку
Збирає і малюнки, і вірші.
У тому безладі вона хова загадку,
Мов таємницю дивної душі.

Вона із тих, хто у поштовій скринці
Шукає лист зі сну дитячих мрій,
Яка то радість – зірка на ялинці –
І світ казковий посміхнувся їй.

Вона із тих, хто плачучи щоночі,
Не розуміє підлість і обман.
Вона змінити світ, людей так хоче
Під струм думок і вічності орган.

* * *

Рахувати твої пальчики щоночі
Від одного і до десяти.
Я так хочу. Знаєш, дуже хочу
Безкінечність дотику знайти.

Розглядати світ твоїх очей
І відтінки поглядів бажаних.
Я так хочу ніжністю лілей
Обійняти твої океани.

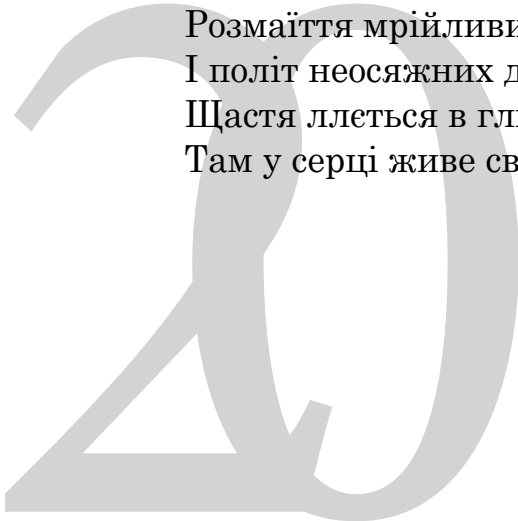
Вибрати тебе з-поміж усіх
І триматись поцілунком долі.
Хочу щастя, хочу, це не гріх,
І забрати б твого серця волю!..

* * *

Світлячок твоєї душі
Посміхнувся мені ласкаво.
Хтось готує у ліжку каву,
Хтось готує до кави вірші.

Та залишиться все це на потім:
Недопитий напій на столі,
Недописане слово в блокноті,
Світлячки заблукали в імлі.

Розмаїття мрійливих кроків
І політ неосяжних думок!
Щастя ллється в глибину потоків,
Там у серці живе світлячок...

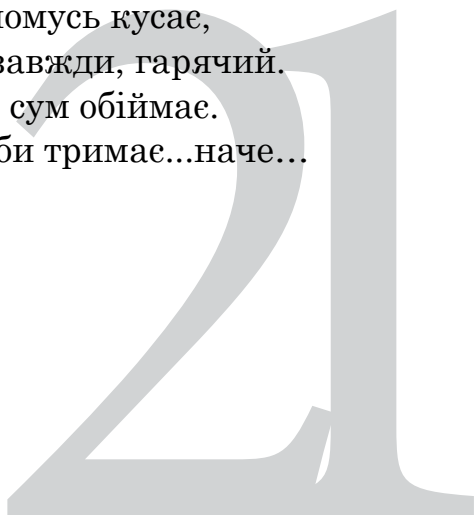
* * *

Чужими стають повільно...
...щось ніби тримає...наче...
Меленькі убогі фільми
За кадрами винами плачуть.

Далекими роблять нас люди.
Вони ж бо самі недалекі!
Спочатку вриваються в груди,
А потім – на лівер легені.

Не сірі обличчя лякають,
Не чорне волосся чи очі –
Байдужості скло займає
Бажання – і я не хочу!

І ковдра чомусь кусає,
І чай, як завжди, гарячий.
І відчай, і сум обіймає.
...щось ніби тримає...наче...

Мама

Ми для неї завжди маленькі,
Найкоханіші серцю діти.
Їй так боляче перейматись,
Їй так тепло за нас радіти.

Як же ніжно вона цілує,
Пригорта, обійма руками.
І любов, і добро, і щастя –
Все на світі – це голос Мами!

Її серце – травневе сонечко,
Ясно квітне щобожу днину!
Ми для неї синочки й донечки,
А вона – найрідніша Людина!

* * *

Заберіть у художника фарби –
Від пензля залишиться тріска.
І зітріть дивний дар із карми!
І скажіть, що я - песимістка!

Заховайте від лірика струни –
Дивний голос утратить солістка,
Залунають кричущі думи.
І скажіть, що я - песимістка!

У романтика мрії хапайте,
Посадіть, де залізна клітка,
І відчути весну не давайте.
І скажіть, що я – песимістка!

Ви зітріть у побожного віру,
Як собаку, в мороз, без кістки,
І на сонце перину сіру!
І скажіть, що я – песимістка!

Песимістка?! Закляття суворе!
По душі – як нагайкою били!
Просто зараз в мені говорить
Оптимістка, яку убили...

Біля зрадженої долоні,
Недописаний вірш про світле,
Та рядки вже давно холодні
І їй сонце давно не рідне...

* * *

Не кидайтесь словами в обличчя,
Мов окропом на свіжу траву!..
Задивившись у даль дико вічну,
Погубити маленьку, живу...

Слово – сила! Загострені грані..
Дотик, мить – все життя пролетить!..
І слова не бувають погані,
Просто ми не вчимось говорити...

Залікуй, оживи, стань натхненням,
Так до сліз, до тремтіння джерельця!..
І ніколи! Послухай, ніколи
Не кидайся словами у серце!

* * *

Не відкрити нам вдруге Америку...
Не прожити минулий день...
Не феномен тепер і «Єврика!»
Є сім нот, а скільки пісень!

І свіча, що горить, зостанеться
Теплим воском в чийсь душі...
Але більше вона не зважиться
Освітити в пітьмі путі...

І розбита бабусі чашечка
Не стоятиме на столі...
Не співатиме сиза пташечка,
Що не втрималась у гнізді...

Повернути не все можливо...
Бережіть найкоротшу мить!
А ще будьте в душі щасливі!
Бо найбільше вона болить...

Залишіть відмовки постійні...
І проблеми, і плани, і справи...
Є у кожного люди рідні –
Їх цінуймо, поки ті з нами...

* * *

Поцілунок без смаку
Між німими.
Ні, ми могли б із розмаху
Птахом, на повні груди, крила...
Але сухість думок восени,
Залишки мрії посічені
Десь літають над небом. Не ми
світлом осені були повінчані.
Комусь – золотопади вечірні,
Прохолодні прогулянки містом.
Іншим – дощ, сіроока примара,
Кімната з подвійним дахом.
Тісно. Не пара.
Значить, не пора?
По ранах рано поглядом водити...
У осені так мало є тепла,
Але й вона наважилась любити...
Люби і ти.

* * *

Уночі полетів чорним вороном.
Темні крила закрили світила.
Прощавай. Йди на всі кляті сторони.
Проворонила щастя? Щасливо!

Із душі виривався, мов сокіл,
Тріпотілося серце востаннє.
Ненавиджу мовчання і спокій,
Яким дихало стерво-кохання.

Диким лебедем, зрадивши істину,
Скаламутив озерце довіри.
Та ніколи не чутиму чистими
Струни вірності ніжної ліри.

По пір'їні зриваю крила,
Які ти начепив невміло.
А я майже була полетіла,
Тільки сонце, спасибі, вже сіло.

Уночі полетів чорним вороном.
Темні крила закрили світила.
Прощавай. Йди на всі кляті сторони.
Проворонила щастя... Щаслива?..

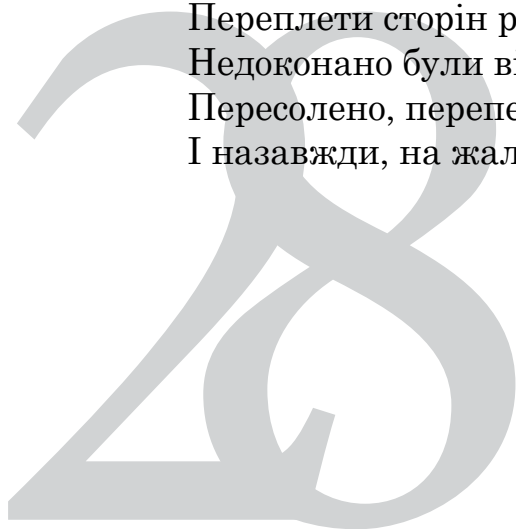
* * *

На ін'єкцію роблять пробу
І куштують на смак приправу.
А я випила все до краплі,
Ніби з цукром ранкову каву.

Я роки скоротила до миті,
Не чекавши зимових квітів.
Пересіяла труднощі ситом
І, здавалось, була цим сита.

Перевчила байдужі очі,
Очі кольору літньої ночі.
Мілініжності грають ласками –
До цих пір я ще бавлюсь казками.

Переплети сторін розірвані –
Недоконано були віддані...
Пересолено, переперчено
І назавжди, на жаль, приречено...

Інна
Колеснік

Твоє весілля

Осіння мить. Шматочок зради.
Блукання проклятих думок.
Ти знаєш всі мої ходи і скарги
І впевнений, що я – пророк.
Чекаю голосу між тиші
ти знаєш, я сумувала десь...
десь між дерев, десь на узвищі
хоч де-не-де, лиш обізвись!
Осіннє сонце. Дурно й мляво
крутитись буде голова
осіннє листя не зів'яло
я ж добиратиму слова.

Твоє весілля. Дивно. Гірко.
я розриваю листя на шматки
На відстані. Кохання вам, і «Гірко!»
пройду повз й не озирнуся залюбки.
В такі багряні осінні миті
блукатиме біля води душа
впадатиме в трави шовковисті
болить, спражить, й ходу стиша.
Колись пересічемось блискавично
зустрінуться у поспіху вуста
дивитись, думати буде незвично
і я все ж така проста.
Осіній порух. Ми в обіймах.

Кружляють листя і думки
це казка буднів, даль осіння
де тільки ми. Де тільки ми.

Шаленство. Втеча. Шум вокзалу.
Ми тільки вдвох пили цей чай
і світу нам було замало
і почуття запахли як розмай.
Мовчання. Надприємність ночі
Рука в руці. Вуста горять.
Процес довіри. Очі в очі.
Трикратність хвили. Просто знать.
Засинати й прокидатись м'яко
говорити, радіти життю
не думати, не мислити двояко
лиш піддатись ... почуттю.
Спокійність. Ніжність. Твоя справжність
втамовували мій сум нічний
Моя відвертість. Не покарність
все падало на сніг хрусткий.
Долоні теплі. Знов буденність.
Шаління від розлук німих
та я чомусь вже маю певність
що дикий подив стих.
Прихований (Р)роман. Прихований.
як солодко ти цілував мене...
десь глибоко і міцно схований
Навіки. А проте...

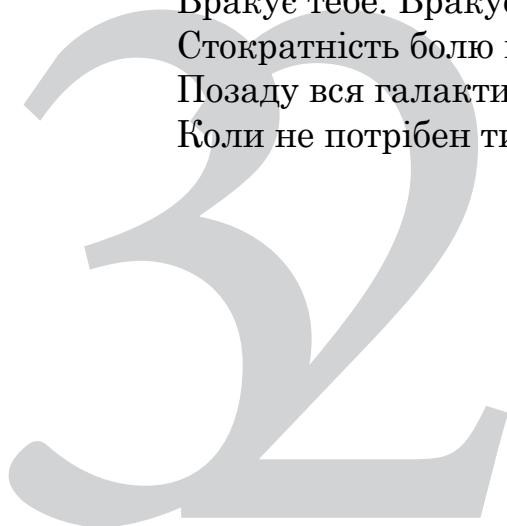
* * *

Бракує тебе. Бракує!
І нерви на грані. Прірва.
Життя минає. Не смакує
Переживаю покірно.

То що ж зі мною? Чи здуріла?
Чи сенсу далі йти нема?
І, начебто, тобою перехворіла
І все ж таки, я не сама...

Це щось шкребе і вириває
Всі бажання зсередини
Бракує слів. Когось немає.
Й мелодія дощу не лине.

Бракує тебе. Бракує!
Стократність болю всередині
Позаду вся галактика крокує
Коли не потрібен ти людині.

Можна все встигнути...

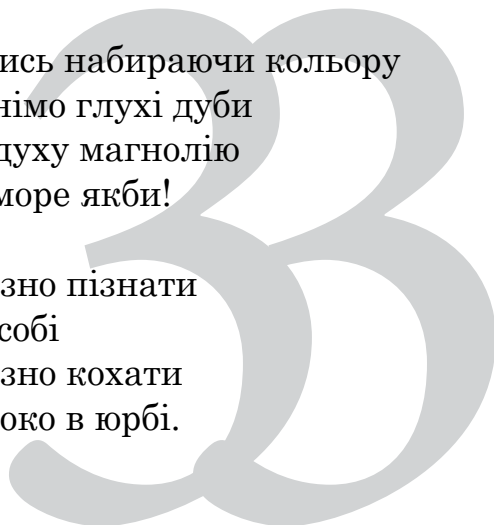
Ніколи не пізно отямитись.
Зринути НАД і оглянути збоку.
Відчути справжність, порадитись
Спопеліти. Воскреснути.
І не боятись першого кроку.

Змінитись. По-справжньому. Навмисно.
Ламати у собі сатану.
Одразу. В цю ж хвилину. Стисло.
Відкинути усю мирську ману.

Ніколи не пізно зщасливитись.
Покинути біль і відчути радість.
Промчати повз дежавю. Прокинутись.
Любити не пізно і поважати старість.

Зконтраститись набираючи кольору
Проминути німо глухі дуби
Обрати для духу магнолію
І запалити море якби!

Ніколи не пізно пізнати
Себе і світ у собі
Ніколи не пізно кохати
Стоячи самотньо в юрбі.

Не пізно ніколи знаходити
Душу між росяних трав-споришів
Все встигнути можна, якщо доводити
Свою безсмертність між віршів.

* * *

Докотилися, доснилися, добилися
Доспівались, долетіли дні.
Доки душі на долівці днилися
Добрі драми закінчилися в мені.

Двір даремно думкою дожився.
Вдома днями длушпав дощ
Розум дратувався. Із душею бився.
Димарі диміли. Долуналась мощ.

Добре дніти думами даремно.
Драти добриво в душі дарма.
А мені без тебе темно
А мені самій себе нема!

Докричалась. Домовчалась. Доліталась.
Крила змочені дурним дощем.
Вже пора саміти. Я догралась.
Глибоко стихає щось. Лишився щем...

Емоція

Четверта ранку. Нічне місто.
Електрика гудить у венах
Міняти щось уже запізно
Бо загубилась мить у кленах.

Роса у роті вже розтала
І босі ноги цілують асфальт
Я тебе, мабуть, кохала
О мій прихований і ніжний альт.

Волосся куйовдило дороги
Розстелялось рудістю на дні
Чекала халепи і перестороги
Але ти і не знав. Ти був у сні.

Сміялась для чогось. До когось в обличчя.
Ставала. Лягала. Каву пила.
Робила дурню. Курила. І тричі
Себе ж за бездумність кляла.

Бо тепер тільки так. Ніяк інакше
Перебираю струни на даху
Четверта ранку. Кожен день все м'якше
Я бачу байдужість в посміху.

Спасибі за те, що посприяв, порадив
Що просто був. І будеш ще.
Мене не знаю, а когось – ти зрадив
Й тому душа під осіннім плащем.

Наше небо

Я тебе вчитую в тумані
В дурмані вітру і весни
Мое свавілля десь було на грані
Як зупинитись, поясни!?

Адреналіном захищаюсь знову
Я все роблю, щоб не здуріть
Байдужість і гордість взяла за основу
Щоб знову тобою не захворіть.

Тікаю в себе і стискаюсь
Закрию очі – я пливу
Але ніколи тобі не зізнаюсь
Що думками про тебе досі живу.

Якось сплю. Чи й не сон це зовсім?
Ходжу безчуттєво. Заливаюсь кавою.
Ти на душі, а ще – осінь
Але я буду чужою й лукавою.

Я буду тихою. Для когось – шаленою.
Ти не дізнаєшся. Будеш окремо.
Ти залишився один у нашому небі
Дратуйся. Мовчи. Хворій далебі.

А коли туман розлетиться,
Зітруться літери про тебе
Я стану посеред майдану в столиці
І зітру наше дивне небо.

* * *

Я не зраджу ніколи тебе
Я не зраджу...
Це як дощ, що стікає зі стріх,
Це як ливень, якому не зараджу

Це як безпричинний мій сміх.
Я люблю бути тобі вірною.
Це для мене якісний сюжет.
Не просто ніжною й покірною

Не просто додати це в свій силует,
А почувати відданість душею.
Світитися від потрібності тобі.
Просто бути ТОЮ САМОЮ. НЕЮ.
Мабуть, це краще, що може бути в житті!

Неправда

Ви спитаєте, чому весь час сміюся?
Чому усмішка не сходить із моїх вуст?
Чому розчаруватись не боюся
І чи лишився в мене ще здоровий глузд.

Мінори, скептики і песимісти!
Щоб вам дійшло, я припиню.
Я замовчу, пройдуся по місту,
Собі на сукню чай проллю.

Дивіться прямо мені в очі
Я погляд свій не відведу.
Циніки любі, я вас морочу?
Просто сама себе не підведу.

Тепер візьміть мене за руку
І помовчіть хоч в цей момент.
Ви відчуваєте розлуку? –
Невдалий вийшов експеримент.

Самі не знаєте, де правда
І що бажаєте в житті...
Для вас я може тільки мавпа
У самих – на обличчях маски тупі.

Олена
Горобець

Індія

Хлюпотить океан, мов в далекому сні.
І я тут ніби вдома за краєм світу.
Але я повернусь проліском на весні,
І ми разом з тобою доживемо до літа.
Ом...

Життя фантом.
Метушня відбирає, краде наш час.
Світ уже існував задовго до нас.
І коли нас не стане,
цей кам'яний Будда,
Плакати теж не буде...
Паталіпутра загублена,
Мохенджо Даро забуте.
Ти – вічна і улюблена.
Ти мов прощення й спокута.
Лиш хвилі твої неминущі.
Лиш сонце твоє непрестанне.
Індіє, моя квітуча,
Наш час настане!

* * *

Шоком для мене був
шоколадний бум.
Шовком стелиться шлях.
Жах!
Риболовецькі плоти йдуть у твої порти.
Рибам моїх думок видалено хребти.
Ти!
так ти, ТИ!

Брат чи кат?
Голодні роти,
 для барикад,
 рупори змін,
 гаранти зрад.
Їх зве Хо Ши Мін
Назад

* * *

Запанувати над світом видимим,
 довести до відома
 всіх, хто колись був поруч.

Покруч
буде пручатися,
 вириватися,
 бігтиме десь на волю,
 вимагатиме алкоголю
 з кров'ю.

Приазов'я
 задивилось на море,
 хворе,
 безсиле,
 німе.

* * *

Розділити б з тобою все,
але на нуль не ділиться.
Біль під горло змієм повзе,
застряє на кістлявих вилицях.

Паніка шириться
швидше від грипу,
б'є в потилицю.
Сталевим скрипом
прочинились двері –
падають в вічність
рештки імперій
катастрофічно.
сон перший

Ареопак проголошує страту зрадників,
пускає вулицями ріки вина
зі своїх заміських виноградників –
так почалась війна.
сон другий

Холодні руки тримають небо в пригоршні
міцно стиснувши пальці.
Відкриваю тобі комбінації виграшів,
напинаю думки на п'яльця.
Вишиваю по живому лінії,
впорядковую хаос довкола.
Губи вкриваються інеєм,
Перманентно впадаю в море.

* * *

На перехресті доль, ми – лиш примари.
Енергетичні рештки почуттів
Ледь жевріють,
Та колесо сансари
Прокрутить їх у тисячі життів.
Звільни мене і сам звільнися.

Врятуй обох від сотень перероджень.
Ми вже на вік з тобою розійшлися,
Тож хай цей біль не матиме продовжень.
Я віддаю
тебе їй,
Я піддаю
нас забуванню.
Тепер у кожного шлях свій.
І останнє:
Щастя тобі!
Я відпускаю пута.
Ми більш нічим не зв'язані з тобою.
Прощення, прощання, спокута –
Ступає спокій тихою ходою

* * *

Збиваюсь на манівці –
зламану гордість судомить.
Це не блек джек,
ми не гравці.
Все це від втоми.
Вдома.
Нарешті тихо.
Проти ночі
міситиму хліб долі,
колотитиму вихор.
Кіт регоче:
– Додай солі!
Додай перцю і спецій –
тим'яну, шафрану..

Ти не Лукреція,
твій коханий
буде поряд.
Став випікати.
Будемо грати.
Темна хустка, карти..
– Твій хід, коте!
Виходьмо з-під варти
Потай

* * *

Завчасно
зорі згасли...
Десь з-за лаштунків
котяться спогади.
Проводжаю їх поглядом –
в старих стосунках
длубатись боляче
досі.
Осінь,
ворсистим коциком
сплелась і під ноги падає.
На Прато ж в Падуї
трава зелена і соковита.
Торсає вітер
за полу.
Після розколу
наші церкви-антагоністи
хочуть сісти
на папський престол

одночасно.
Укол
меланхолії в мочку вуха.
Сухо
виокремлюю факти:
старі контакти
не актуальні.
Ліворадикальні
молодики
мурують китайську стіну.
Тінню
ходитиму вздовж неї.
міфічна Гіперборея –
Ти

* * *

Як пережити ранок,
ставши нулем із
сонму твоїх коханок
і непогашених віз?
Нервуєш,
дратуєш – зриваюсь на крик.
Невпевненість зникла,
сором зник.
Ми всього лише двійко
мало знайомих людей.
Після вчорашньої бійки
в гуглі десятки статей –
ми в топі,
just stop it!

в просторі твоєї кімнати
гудуть потяги,
гуляють протяги
чи варто чекати?
тут на околиці
в суцільнім мороці,
якогось чуда
не буде.
Я повернусь додому,
щойно прокинеться місто.
Ти подолаєш втому
і відстань.

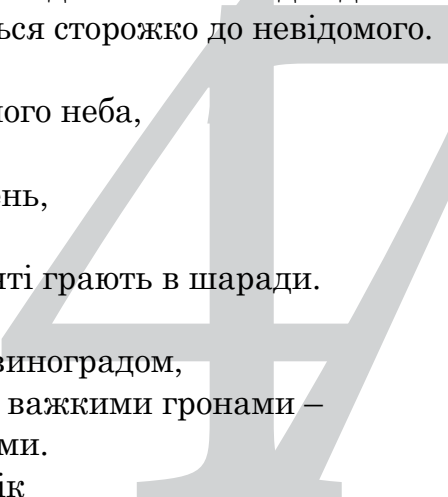
* * *

Ти до мене йдеш –
пливеш.
Ти розпливаєшся,
зливаєшся
з хмарами.
Маримо
вершинами.
Крепдешиновий
торкну туман.
Самообман –
не такий уже й гріх,
коли так краще для всіх.
Горіх,
за вікном, зрікається літа,
відкидає листя мов сторінки
зі щоденника.

Жак Дерідда
нас диферансом врятує.
В'юнкий
вогонь
злиже з долонь
наслідки наших безсонь.
Біля скронь,
проступає твій власний жовтень.
Безповоротно пройшов день
повз нас —
тепер декаданс
заповнить вечір.
Предтеча
важливих змін.
Аміль.

* * *

Уві сні:
Знавіснілі завсідники твого підсвідомого
придивляються сторожко до невідомого.
До сьомого
поверху сьомого неба,
маючи кебу
до узагальнень,
дальні
кутики пам'яті грають в шаради.
Радю
звиваються виноградом,
дають плоди важкими гронами —
кількатонними.
Чави з них сік

для власних втіх.
Роби вино,
закорковуй в пляшках,
ховай свої сни в подушках.

* * *

Ось потяг,
що не прийде на станцію.
Марить Франція,
мов сновидида.
Безсила Феміда
розв'язує очі,
рве на клоччя
свою пов'язку.
Поразка
вбиває віру.
Сірий
ранок, сирий Париж.
Облиш!
Це не твоя війна.
Це не твоя вина.
Не твій клопіт.
Триває допит —
слухають сповідь.
Лукавий душі ловить.

* * *

А давай писати про літо,
про суничний розсип зірок.
Монолітом
зростемось, змете пісок
з нас преподобний пресвітер –
вітер.
Ти, як Пітер
Пен,
хотів бути вічним хлопчиком.
Давай, без імен,
Разом протопчемо
тропи до ойкумен
дитинства.
Там Неверландія,
така ж як була колись.
Граючи у команді, я
Бачу як переплелись.
марево з Явою
сон, мов разок
намиста, уявою
вплітай до казок.

* * *

Віра в союзи
повна ілюзій.
Друзі
визискують власну вигоду.

Ділити з тобою злигодні
навіть будуть.
Люди,
всього лише люди.
Чекати від них чуда,
дещо навіть жорстоко.
Однобоко
судити – не знати істини.
Та чи вмістимо
правду в змалілих душах
друже.

* * *

Сонця праведного тепло,
прослизаючи в кожну шпарку,
залишає холодним скло,
шкірить мокру щетину карку.
Коротка ремарка.
Годі маринуватися,
марнуючи вік в герметичних лоточках.
Вийди помилуватися
хризолітовим сяйвом листочків.
На сотні шматочків
твій бетонний панцир
розсиплеться,
щойно відкрисеш двері.
Втома мине і миттєво зникне ця
фобія тихих істерій.

Яна
Драна-Гула

Натхнення

Забіжи із далеку,
В серце зазирни,
Запали ліхтарики
У душі весни,
Розполохай сонечко,
Квіти відігрій,
Попливи струмочками
До тінистих мрій.
Освятися в зариві,
Одягнись в туман,
Потанцюй у мариві,
В колі із оман,
І тоді із римами
Ляж у зошит мій
Поряд із вершинами
Між тонких надій.

Відсилаю сонечко у твоє віконечко

Відсилаю сонечко у твоє віконечко,
Хай зігріє променем очі і вуста,
Хай дивує ранками – ніжними світанками,
Не сумуй, що скоро вже осінь золота.

Промінь хай нагадує лиш про те, що радує,
Те, що гріє серденько у морозні дні,
Що натхненням є твоїм і, хоча й на відстані,
Все ж дарує посмішок лагідні вогні.

Ти – вчитель

Ти – вчитель, це є не лиш професія твоя,
Це – хід твоїх думок, твої шукання,
Ти маєш присвятити все своє життя,
Шукати відповідь на геть усі питання.

Ти маєш посадити й виростити плід,
Але для цього треба мати, що садити,
Ти маєш вивести дитину в світ,
Її неначе знову народити.

Бо та дитина – то майбутнє життя,
Життя країни і життя народу.
Один лиш промах – і немає вороття,
Не відновить забруднену вже воду.

Тож розвивайся, змінюйся, рости,
Поглинь усе, що добре і прекрасне.
І все це в те насіння заклади
І поливай його приміром власним.

Запам'ятай – це місія твоя,
Яка доручена тобі суспільством.
Ти саме твориш краще майбуття,
Яке не дихало би брудом і насильством!

Місія поета

У глибину поринути,
Пізнати суть речей,
Дізнатись і повірити,
Струхнути пил з очей.
Черпати мудрість з пам'яті,
Думкам віддати політ,
В красі природи танути,
Не здатись плину літ.
Узріти світ очищенням,
Пізнати смисли слів
І висвітлити істину
Віршами між віків.

Хто ж ми є?

Таракани живуть на помийці
Й задоволені з свого життя,
Пошук їжі у брудній тарілці –
Ось і весь сенс для того буття.

Їм би тільки знайти щось покраще,
Щось побільше, жирніше, і все...
Щось змінити не хочуть – це важче,
Їм навіщо робити те все?

Вони кажуть: «ми маєм, що маєм»,
Ми не зможем змінити цей світ.

А життя потихеньку минає
Й посила їм прощальний привіт.

Я дивуюсь, невже і ми з вами
Задоволені з того, що є?
Та невже і ми теж таракани
І життя не покращим своє?

Заклики

Молодь вільна і творча, єднайся!
Треба нам разом вгору рости.
Молодь сильна й завзята, братайся!
Й відкривай разом нові світи.

Ми як разом за руки візьмемось,
То змінити цей світ зможем ми,
Ми піднімем Вкраїну й всміхнемось,
Бо ми станемо справді Людьми.

Єднаймося, браття, бо разом ми сила,
Окремо ж – на вітрі листва,
Єднаймося, сестри, бо в нас є країна,
Яка допомоги чека.

Нам треба розвинути духовну силу
І знання зростити свої,
Бо ми – українці, ми встанем із пилу,
Не вмерла ще воля Її.

Душа

Коли з реальністю зіштовхуються мрії,
Душа не може спокою знайти.
Душа ж бо прагне до постійної надії,
І ціль її – досягти вищої мети.

Душа належить світу, що зникає –
Безкрайньому і вільному, як вир.
Вона ще досі ідеального шукає,
Вона блукає в небі серед зір...

Душа не може жити в тілі-клітці,
Що побутом закована в полон.
Їй хочеться купатись в синій річці!
Їй хочеться кохання пити з долонь...

Але не слід їй дуже високо летіти,
Бо захопити може сильно височінь,
І в той момент... захоче тіло залишити...
Й їй буття полине в вічну тінь...

Все набридло

Все набридло, геть усе,
Хай зірве мене й несе
Далі, далі, геть відсюди,
Хай пощезнуть геть всі люди,
Всі пощезнуть і забудуть...

Мертва тиша, от і все...
Ось, що щастя принесе.
Дика тиша, тихий вітер,
Ніжний шепіт дивних трав
Й сивий дощик щоб заграє.
Тихо, впевненою ходою
Хай змиває все за мною
Й подарує новий світ.
Сонце, з нової сторінки і до нової мети
Може знову буду йти,
Або згину до спочинку –
Котрий шлях? Де віднайти?

Дощем запахло за вікном

Дощем запахло за вікном,
Запахло сумом,
І під вечірнім під крилом
Віддай все думам.

Думкам про те, чого не будь,
Чому не статись.
Чого нема, того нема,
Де ж тому взятись?!!!

І прохолода від дощу
Лиш робить гірше,
Лиш робить так, що я пишу
Від суму вірші.

Чашка чаю

Знов чашка чаю співрозмовника замінить,
І знов її не вистачить мені,
На мої стіни попливуть тоненькі тіні –
Від сподівань та роздумів на самоті.
Вже суджений мій за стіною сні рахує,
І друзі полягали вже давно,
А я все тут, я все іще сумую .
Лиш я, думки, і чашка, і вікно...
Й ніхто не зрозуміє те, що хочу,
Не зрозуміє пізніх тих неспань,
А я обожнюю чарівність ночі.
В ній магія безмежних сподівань.
Вона дарує крила ті, що линуть
Далеко так, подалі від землі,
І в ній поезія, що світить
Тонесеньким промінчиком в пільмі.

І серце полум'ям давно вже не палає

І серце полум'ям давно вже не палає,
І очі іскрами давно вже не горять,
І геть не те вже «я тебе кохаю»,
І почуття від дотиків вже сплять.

І сумно це, та сум не допоможе,
І гнітить душу усвідомлення гірке,
І не змінити те, що є і, навіть, може
Ми самі заслужили те, що є...

*Non volio***

Ти написав мені листи,
Та не збираюсь їх читати
На них пишу я слово „ні”
І хочу їх вогню віддати.
Я знаю, що у тих листах –
Твоє кохання до нестями,
Та ти лишив мене в сльозах
І на душі залишив плями.
Нехай хто любить, той простить,
І я усе тобі прощала,
Та ця вже рана не болить –
Душа від холоду зав’яла...
Від серця різав ти шматки
Й питав, чому так мало крові...
Тепер пиши мені листи,
А я читати їх non volio!
*Non volio – не хочу

Я відчула, як бути примарою

Я відчула, як бути примарою:
Ось я є, але ніби нема.
Мое сонце сховалось за хмарою,
А у серці вирує зима.

Те, що явне ніколи неправда є,
Те, що дружба – то самообман.
У душі листя купами падає,
А на очі наплинув туман.

Під ногами хмільними безоднями
Устилається зоряний шлях,
Я маюю сльозами холодними
Й не знаходжу слідів на щоках...

Так холодно

Так холодно, що й сонце не зігріє –
З усіх щілин холодний подих зим.
Усюди сміх, та серце не радіє,
Гіркий повеліва душею дим.

Так важко посміхнутись, коли треба,
Так душить сміх, коли питає хтось „чому?”,
За хмарами мені не видно неба
І розказать про це нема кому.

Всім видно тільки те, що на поверхні
І в кожного на то є власний кут.
І лиш тому слова є всі даремні,
Важкі від безлічі таємних й явних пут.

За стіною

Нікого немає, усі за стіною –
Об неї я б'юсь все життя.
На мить наче поруч, але не зі мною,
Так близько, але без буття.

Вони не помітять, що сталося зі мною,
Бо їм все одно – вони йдуть
По шляху своєму і влітку, й зимою
Й в руках свою долю несуть.

Та ні, вони теж замуrowані в вежу,
Де кожен є в'язнем своїм,
Із часом у вікна за іншими стежать
Чи б'ються об стіни, мов дим.

Живі – мертві

Живі квіти на могилу
Тобі в жертву покладуть,
За життя твоє незріле
Вони кару понесуть,
За не сповнені надії,
За непізнані світи.
Бідні квіти, ви невинні,
Як не винен був і ти.

Ненавиджу, коли вмирають квіти

Ненавиджу, коли вмирають квіти,
Бо з ними помирає їх краса –
Вона хвилинами незмінно буде тліти
І зникне, наче пташка в небесах.
Та все ж пташина повернутись завжди зможе,
А квітка висиха без вороття,
Тому зривати квіти так негоже,
Бо в них єдине лиш оте життя!

Три абзаци

Ти – тінь, а тіні завжди тануть,
Ти – дім, де вмерло все життя,
Ти – сад, де птахи не співають,
Ти – час без плину й вороття.

Навіщо жить, як серце вмерло?
Навіщо рватись вверх без крил?
Навіщо йти, коли непевно?
Навіщо плити без вітрів?

Життя – то дар, що є від Бога
І раз живеш, то треба ЖИТЬ.
Знайди свій стимул – це дорога.
І зупини нестримну мить.

Саша
Гонтар

Не люблю

Я не люблю Вас, а ненавиджу по-особливому,
Мій маленький промінчик у світі буденному
й сірому,
Наповненому тьмою безглуздих речей.
Моя божевільна причина частого підйому плечей
При диханні.
Моє щасливе, улюблене лихо,
Що підкралося стиха
Й забрало всі думки й почуття.
Моє окреме, немислиме життя
У житті, закликаю, молю:
Не думайте, що я Вас люблю.

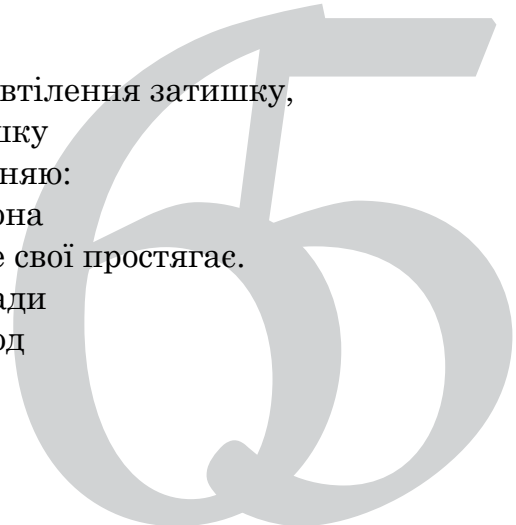
І підіймаючи поволі, наче це злочин
На Вас свої очі.
І при прощанні шепочучи
Про те, як не хочу
Робити від Вас хоч малесенький крок.
І просячи у зірок
Так невпевнено та несміливо
Щоб цей момент тривав вічність цілу, –
Не люблю, мій нестерпний,
А ненавиджу особливо.

Затишок

Приємно під ковдрою ховатись від світу –
На злобу дощам, триклятому вітру.
Під нею я спогади
Про зиму і холод
Зітру.
Під ковдрою
Вічне літо.

Вона для мене як Камелот,
Куди я втікаю од
Льодяних поглядів
І крижаних слів.
Вона для мене як поле квіткове,
На яке хочеться знову і знову
Падати, падати, падати
І поринати
У ньому.

Вона для мене втілення затишку,
І не без надлишку
Емоцій я запевняю:
Кожного дня вона
Обійми до мене свої простягає.
Під нею я спогади
Про зиму і холод
Стираю.

Люблю ніч.
Вона була елегантною
У маленькій чорній сукні.
І вартою
Того, що руки її
До ранньої зорі
Обсипали поцілунками,
Малювали візерунками
На очей склі
На серці землю.

Карбували у пам'яті,
Бачили уві сні.
Бува таємничою,
Коли її обличчя
Бронзовий місяць освічує.
І якщо б писати портрети з неї,
То ніяка Мона Ліза
Не стояла б поруч і близько.
Тільки ще не знайшовся той да Вінчі,
Що на віки вічні
На полотні
Залишив би посмішку її.
Люблю ніч.

Вона як справжня жінка,
Йде, не сказавши ні слова.
І залишає лиш сьози-росинки
На долонях у поля.

І прослизає крізь шпаринку
Кватирки.
А в кімнаті після того
Її парфумами пахне довго.

Межа мрій

Ловити кожне Ваше слово
Для мене так важливо.
Я душу продати готова,
Щоб зробити Вас щасливим.

Від себе не відпускати,
Бути завжди поряд.
Й так просто і чисто кохати,
Вкладати всю ніжність у погляд.

Весь навколишній світ
На задній план відсувати.
Й топити той чортів лід
Що Вашим очам дає сумувати.

Мої почуття не передати словами.
А якщо й вдасться – вони загубляться
у вирі подій.

Але знайте, що після зустрічі з Вами
Я знаю, де межа моїх мрій.

Різниця

Таке відчуття, ніби живу життям чужим,
Коли «я із ним»,
А не «ми із ним».

Ніби являюся втіленням самотності,
Ніби бракує безтурботності,
Ніби кожен крок роблю несміливо,
Ніби бачу світ наполовину.

Ніби не маю власної волі,
Ніби кінцева на рахунках у долі,
Ніби сама залишилась на землі,
Ніби одна думка в голові –
Я із ним візаві –
Не ми із ним візаві.

Ніби спалюю сотні книг,
Де купа думок гнилих.
Ніби до всього втрачаю довіру,
Ніби забуваю про все, окрім
Того, що прірва
Між «я із ним» і «ми із ним».

159

Солодкий та терпкий
Смак найзавітніших мрій,
Коли вони збуваються.
Коли щастя тримати нестерпно
І воно витікає з-під вій
І по щоках додолу стікається.

Солоне щастя моє,
Захмарне, космічне.
І наче не справжнє,
Наче зараз втече,
І не побачу його віки-вічні,
Забуду, як обличчя прохожого на узбіччі
Та формули математичні.

Завтра прокинусь і зрозумію,
Що це був сон, або марення.
Та думки недобрі розвію,
Віджену якнайдалі,
І знову щастя трактуватиму у інтервалі
Між вдихом і видихом,
Між внутрішньою кригою
Та пекельною спекою.

Багато думок поганих. Дурепа.
Бо коли збуваються мрії,
Не віриш до останнього.
Хоч би які не були докази правдиві
Та переконливі,
Вони здаються оманливі
Та нереальні.

Але, коли нарешті ймеш до віри,
Що найзавітніші мрії
Збуваються
Нестримне щастя витікає з-під вій,
І по щоках додолу стікається.

Восени

Природа, смертельно осінню хвора,
Тоне в ранковому тумані.
Жадно, як астматичка квола,
Останні ковтки повітря вдихає.

Марно старається зігрітися
Скупим сонячним теплом.
Не може бідненька змиритися
З наступаючим летаргічним сном.

І плаче дощами проливними,
І стукає в вікна наших будинків й квартир.
Щоб ми з нею горе її розділили –
Горе втрати життєвих сил.

Вона все швидше сонце за обрій проганяє,
Щоб побути наодинці з собою.
Коли ніхто й ніщо не заважає,
Пожалітись на власну долю.

Поістерити, позривати вітрами холодними
Останні листочки з напівмертвих дерев.
І тут не важливо, чи згодні вони.
Важливо те, що осінь своє бере.

Природа, тяжко осінню хвора,
Тоне в ранковому тумані.
І потихеньку, поступово,
Помирає, помирає, помирає...

Від тебе

Від тебе зриває дах,
Від тебе в моєму мозку анархія.
Через тебе я спалила здоровий глузд
І по вітрах
Неспокійних
Його попіл розвіяла.
Від тебе в моїй душі
Дванадцятибальний шторм –
По Ріхтеревій шкалі, а як по мені,
То в мільйон
Разів більш.
Як по мені.
Від тебе в мене серцеві судоми самі
Без тебе непотрібні й сумні усі дні.
Від тебе не вилікуватися,
Від тебе не втекти взагалі, –
Ні на крок. Ні на хвилину не відійти.
Чому ж я відразу не побачила
В твоїх очах
Відблиск біди?

Тісно

Невиносне відчуття, жахливе,
Коли ті вдома, але хочеш додому.
Коли тиснуть на тебе стіни,
Коли ти несвідомо
Закриваєш обличчя руками
Від однієї думки зловісної,
Що ходить за твоїми п'ятами:
Тісно...

Тісно.

Тісно!

І смішно лиш вітру на вулиці,
Бо це відчуття йому невідоме.
Він тихо до вікон притулиться,
І увіп'ється в мене поглядом.
Ловитиме кожний мій рух,
А потім заллється сміхом,
І втече відчайдух
По деревам та стріхам.

Тісно.

І від цього не втекти,
Хоч бігти
До зведення землі та неба.
Тому що це всередині,
Всередині тебе.

Аліна
Олексієнко

Через багато років напишеш мені листа...
Скажеш – не розлюбилося, не вдалося!
Тут я здивуюсь – пишеш мені вірші,
А по ночам цілуєш її волосся.

Скажеш, що помилився, або програв.
Наше життя так схоже на гру в рулетку...
Скажеш, що марив, коли ти її обрав,
Так легковірно, немов підкидав монетку.

Просто сьогодні ти раптом усе зрозумів!
Все лиш для мене: театр, кіно і квіти.
Але насправді – букет із порожніх слів;
Краще б у нас підростали щасливі діти.

Я так втомилась вірити в злісну брехню:
Впала так карта, зірка, чи просто фішка.
Всі люди – вільні, і ми обираєм самі
З ким розділяти долю, життя і ліжко.

Тож не бреш, я благаю тебе, не бреш...
Майте сміливість коханим це вчасно сказати.
Щоб не писати в минуле ночами листи,
Потім не буде для кого вже їх відправляти...

Ідеальна жінка

Десь колись у далекій країні
Благородного роду й відмінка,
У пальто і береті синім
Йшла собі Ідеальна Жінка.

Йшла, нікуди не поспішала.
Була восьма година ранку.
Та вона прокидалась о шостій,
Щоб устигнути все до сніданку.

Прокидалась і йшла на кухню.
Тихо-тихо, щоб всіх не збудити,
Бо в затишних кімнатах, як нірках,
Сплять іще Ідеальні Діти.

Круасани, вівсянка, кава.
А до неї вершки й кориця.
Ідеальні Діти поїли.
Їх автобус – о сьомій тридцять.

Все життя іде по хвилинам.
Такий вічний, незламний розклад.
І його ніяк не відміниш,
Не проспшиш, не забудеш просто.

З золотою медаллю школа.
Інститут. Ні – дві вищі освіти!
Відіграти пишне весілля.
Чоловік. Господарство. Діти.

Чоловік теж, до речі, заможний.
Був професором десь чи міністром,
Бо машину вже третю купили,
І придбали будинок за містом.

Вона завжди для всіх Ідеальна.
Та йому вона цим і набридла.
Стала з часом сприйматись як меблі –
Дорогим диваном чи кріслом.

Завжди зачіска наче з салону
І щоранку лиш свіжий подих.
Ідеальна ззовні людина –
У душі вона, схоже, як робот.

Вона завжди в усьому з ним згодна,
Бо не має власної думки.
А йому вже до неї байдуже.
Ось такі Ідеальні Стосунки.

Кожен день, як наказує розклад,
Ідеальна іде до крамниці.
Вона вдома умовно самотня.
Тут – умовні лише одиниці.

Хтось сигналив. Вона обернулась.
І відводить свій погляд стрімко.
Лиш на мить очима зустрілись
Ідеальна і Просто Жінка.

Просто Жінка кудись поспішала,
І в руках вже несла два пакети.
Вона явно не випила кави
Й не читала ранкову газету.

Знов проспала – ну що тут поробиш?
А лягала ж лише на хвилинку...
Почекає вчорашній посуд.
Одяглась – і летить на зупинку.

І коли прокидатись о шостій –
це для неї небесна кара.
Бо як спиш по чотири години,
То не дивно, що ти як примара.

Та коли жінки раптом зустрілись,
В їх очах усе пронеслося.
Чоловік. Господарство. Діти.
Навіть той недомитий посуд.

Він вночі підійде до дитини.
Це для неї багато значить.
Він забуде про їхню річницю –
а вона засміється й пробачить.

Він її дуже сильно любить,
хоч дарує так рідко квіти.
Від будує для них свій будинок,
І у них підрастають діти.

Просто жінка на мить зупинилась.
Промайнуло усе, мов кадри.
Хай життя її не ідеальне,
Та вона посміхнулась, згадавши.

Ідеальна дивилась на неї
Чи то з жалем, чи то з розумінням.
І життя їй чуже промайнуло
Якимсь дивним, коротким видінням.

Вона довго й самотньо сиділа
У своїй Ідеальній Кімнаті.
Ледве стрималась. Вчасно згадала:
ІДЕАЛЬНІ ЛЮДИ НЕ ПЛАЧУТЬ.

* * *

Кожна жінка – хижачка,
і кожна водночас – жертва.
То дарує натхнення,
то всі розбиває мрії.
Як стихія – нестримна,
гаряча, палка, відверта.
Як дитина – невинно
свої опускає вії.

Хоч дарує життя,
та щось понесла від смерті.
Я не знаю, можливо,
фатальну невідворотність.
Їй того тільки треба,
що жити в чийомусь серці,
бо без неї в свободі
вбачаєш свою самотність.
Її усмішку, певно,

ліпив найсвітліший янгол.
Її тіло, гадаю,
колись малював диявол.
Отака вона:
справжня,
єдина,
кохана Жінка.
Та, повірте, для неї
і вічності буде мало.

* * *

«Спішить мій тато завжди на роботу,
спішить, і я від того трохи злюся.
Бо не встигає справи всі зробити,
і дуже злий, як я не подивлюся...

Я пам'ятаю, що він був веселий.
Я точно знаю, що таким він був!
Сьогодні день для нього особливий,
а він, бідненький, і про те забув...»

Дівча мале збирається у школу.
На вигляд це звичайний, будній день.
Та дівчинка дістала щось зі схову,
і переклала татові в портфель.

Та він цього, напевно, не помітив.
Щоранку тато вже спішив туди,
куди зникають вдень усі дорослі –
туди, до галасливої юрби.

І час летить, а особливо зранку.
Життя іде, і все за кроком крок...
Щоденно все повинно повторитись:
конспекти, зошит, лекція, урок.

Стояв тоді поважно досить лектор.
Мовчав, в руках тримаючи портфель.
І все було так сіро, досить звично.
сьогодні. завтра. кожен Божий день.

Читав конспект, так учні всі гадали.
Та я скажу – і тут не помилюся.
Читав він лист – лише чотири слова:
«Вітаю з Днем Народження, татусю!»

Насправді все це може почекати:
юрба і зал, наповнений ущент.
Бо все на світі можна повторити...
а неповторність – це лише момент.

* * *

Давно уже змінивши сік на каву,
Підспівуючи Beatles «Let it be...»
Я вірила в своє примарне щастя
І бачила найкраще у тобі.

У когось є дівчата-королеви,
А я була твоєю теоремою.
Бо ти любив доводити. До сказу
Мене своїми дивним проблемами.

Такі стосунки згодом стали міфом,
Плітками і предметами дискусій.
Не обіцяв ти зоряного неба –
Це я жила в полоні у ілюзій.

Ніколи не казав мені «назавжди»,
Та я на тебе мала інші плани.
Я навіть страви вчилась готувати.
Найкращі – як готує твоя мама.

Так непомітно бути завжди поруч,
Усупереч твоєму розумінню.
Так легко загубитись в цих просторах,
Прокинутись – і просто стати тінню...

Таке кохання схоже на залежність
Від алкоголю чи від тютюну.
Якщо ти сон – не хочу прокидатись.
Якщо ти дійсність – більше не засну.

Неправильно, коли ти наче морфій,
Побачення – немов ковток ефіру.
А я колись так часто усміхалась.
Читала книги. Слухала Земфіру.

Я допиваю третю чашку кави,
І доспівали Beatles «Let it be...»
Я досі вірю в це примарне щастя,
І бачу лиш найкраще у тобі.

* * *

щасливі люди не пишуть
вірші у зошити
вони упиваються щастям
наїдаються досита

вони ніколи не давлються
гострими римами
вони не сидять наодинці
із власними примхами

щасливі чомусь здаються
завжди прекрасними
вони називають речі
словами власними

в щасливих серця м'які
немов кашемірові
але поясни, чому щасливі
завжди не ми?

Я хотіла би стати чайкою –
Говіркою і трохи крикливою.
Пролетіти над морем схвильованим,
І на місто вночі впасти зливою.

Чи на час обернутись русалкою –
Загоряти і гратися хвилями.
Прикрашати волосся коралами,
І пірнати солоними милями.

Я хотіла б на мить стати Ялтою –
Гомінкою і трохи розпутною.
Я для когось була вже минулою,
А для тебе – я стану майбутньою.

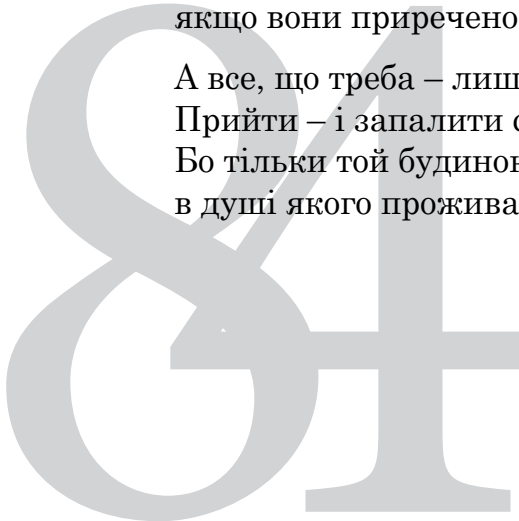
Існує в світі геніальна думка,
але проста, як два на два – чотири,
що люди дуже схожі на будинки,
а деякі, скоріше, на квартири.

Когось можна роками будувати,
додаючи любові, як цементу;
когось купити, втратити, продати,
а з іншими – кредити чи в оренду.

У кожного свої скелети в шафах
і мотлоху багато на горищі,
та кожен хоче галасу і свята,
а інколи – благає трохи тиші.

І всі будинки, зовсім як і люди,
стають сумні, занедбані, холодні,
якщо до них ніхто не ходить в гості,
якщо вони приречено-самотні.

А все, що треба – лиш додати світла...
Прийти – і запалити світло всюди!
Бо тільки той будинок стає Домом,
в душі якого проживають люди.

Поль
Іщук

НАШІ ТІЛА

Пахне в повітрі тілами
Плавиться тротуар
Світяться плями
Крізь пінюар

Ллють поети із вен
Синю кров на папір
Спокій і дзен
Мертвий звір

Кришаться в сяйві міст
Зірки у вікні
Ті хто мали хист
Зі вчора в труні.

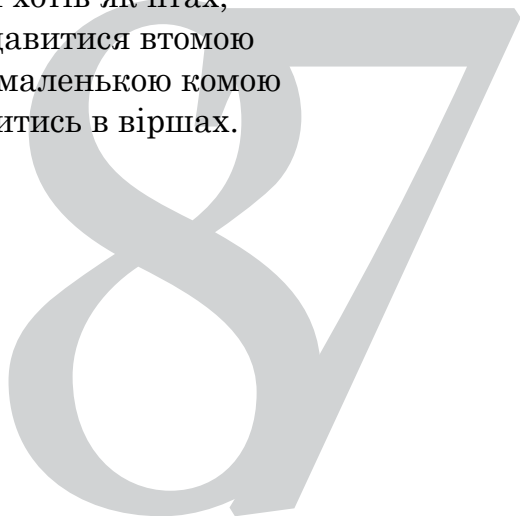
Ми не поети, ми просто
Діти нудьги
Рвемося в простір
За давні борги

І якщо завтра знову
Знову не буде тепла
Хтось забере за розмови
Наші тіла

Час не викрикнує вголос
Нічого не втратить доба
Бо ми не її голос
Навіть і не губа

ДОРОГО

Чого ти блукаєш, дорого?
Знайти тебе сили нема
Крізь осінь втікає зима
І засинає надовго
У неба зчорнілий ґрунт
Дерева голі востають,
Долонями мрії згортають
Але їхні мрії – то бруд
Порівняно з першим польотом
Але не людини у космос
А думки навиліт із мозку
Умитою ніччю і потом
Що темряву ріже сміливо
Що диким вогнем пломенить
Що тільки зірветься на мить
І згасне, як літня злива
Я б жити хотів як птах,
Щоб не давитися втомою
Чи бути маленькою комою
І розчинитись в віршах.

БЕТОН

Якщо кажеш «Іду» – то іди
Зачиняй за собою двері
Сонце спалить твої сліди

Якщо кажеш «Прощай» – то прощайся
На віки, на століття, життя
І йдучи не обертайся

Ти сказала «Прощай. Я іду»
Ти зникала зірками ранковими
Ти зникала листям в саду

І не проти ти щоб горіли
За тобою мости мов картон
Але всі сірники відсіріли
І мости закував бетон.

ЛІБРЕТО ДО ЗІПСОВАНОЇ ДОЩЕМ СУБОТИ

Дощ усе псував суботу
Тягнув щось схоже на ноту
Шшшш

Дивно слухати шуми і звуки
Після такої сполуки
Тиш

Ти не приходила вчасно
Вікна навпроти вже гаснуть
Усі

Я не приходив до тебе
Під ліхтарями стебел
В таксі

Друга година ночі
Небо морем клекоче
Страх

Я заливаюся кавою
Тугою чорно-кривавою
На словах

Ти не приходила вчасно
Ти взагалі не приходила
Ні тоді, як зривалися гасла
Ні тоді, як вив я потягом

Ти мене навіть не знаєш
Із тисяч мене не впізнаєш
Пролетіли як метеорити

Все це – як стрибнути із мосту
Бо дурень, не зміг я просто
До тебе заговорити

Тож хай заливає дощ
До колін чи до підощв
Хоч Люксембург
Хоч Тибет

Все одно всі суботи зіпсовані
Змазані дні і спопсовані
Якщо поруч немає
Тебе.

ЗНИКНУТИ

На деревах ростуть
Банкноти
У кишнях –
Недопалки
Й ноти

Поміж хмар миготять
Херувими
В рюкзаках –
Переламані
Рими

Під ногами
Не гравій, а скАрби
На руках –
Плями чорної
Фарби

Нам не треба усі ці
Приманки
І оголені
Груди
Міщанки

Нам не треба

Усі ці
Дрібноти
Доки є рими
Фарби
І ноти

Не нам треба
Не з того світу ми
Де померти
Означає
Зникнути

ВПАСТИ

В калюжі брудній
Запарівся місяць
Напевне соромно впасти
З святої поверхні неба
В земну каламуть
Нема надії на те
Що його повісять
На те саме місце
На голову Землі вдягнуть
Лежить бідолашний
Розкинувши руки
Безпомічно дивиться вверх
Надбитий він
Напевно боляче впасти
Здолавши не один кілометр
На нього поети, закохані люди

Молилися! Слали листи!
Його так любили!
І мріяли всюди
Дістати!
І мріяла й ти!
Але він лежить
Покритий мулом
Немає свободи
Навколо тверді береги
Тепер і ти знаєш
Що на ньому за плями –
То слід від брудної ноги.

ДЕРЕВА ПОТОМЛЕНІ

Потомлені
похилі дерева
намагаються лягти
на випечену сонцем вчорашнім землю
і спочити
або заглянути у тріщини до свого
врослого коріння
і як діти
запитати поради
бо немає сил хитатися і розтанути
від зради і заради
танго під серпневими шквалами
передчуттям
середньовічних
багать

здається захлинувшись шалами
нещодавно відпалими жалами
і жалями їх не здолать
просто сповити і дати спочити
просто дати поради
як не згоріти
як зігріти
те що мають
тільки дерева
і
тільки діти
тобто серце-
вину
тобто пупо-
вину
душу не винну
не вмочену в сі-
рість
тобто серце
то
б
то
щи-
рість

ВІКНО

Повернулися ластівки наче й не відлітали
Так зима пронеслася з тобою у цьому вікні
На надхмарні забравшись ми п'єдали
Малювали на вікнах квіти земні

У квартиру влітає теплий травневий сніг
Навертаються сльози на очі від алер- чи ностальгії
В переплетенні рук, в переплетенні ніг
Ми ховались від нього під ковдри тонкої вії

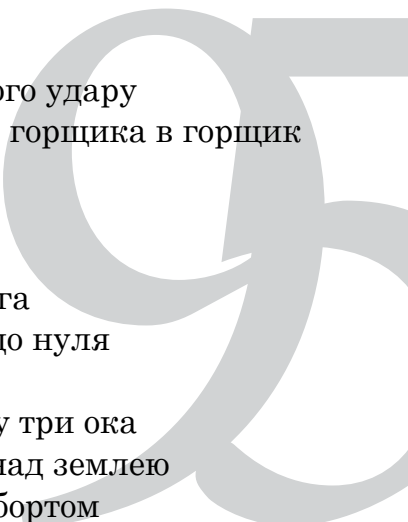
А навпроти будинки розквітли своїми вікнами
Посилали закохані очі, цілунки й привіти
Але щось так самотньо темніє одне й непривітними
Дивиться шибками крізь гул степової трембіти

Незашторене, темне, одне на велику стіну
Що воно вуалює не знати нікому
За яку непростачну і чорну вину
Самоти воно має собою творити ікону?

І прокручують весни і зими і літа кіно
Сходять з розуму зорі від цього шаленого кпину
Якщо так самотньо стримить із будинку вікно
То яку ж самотню ховає в собі людину?

ОСАННА САМОГУБЦЮ

сьогодні літак роковини третього серпня
океан суходіл обіймає інші слова
а здавалось звуки ті самі
синоптики з поглядами ненормальних
хмару схожу на песика
змушують мітити територію
закрючкова на лексика
розвиває історію
хвороби і боротьби
коротко і вражає
літаки збираються в зграї
інші люди клімат і зачіски
пари
випари
вибори
і парі
інші квіткарі
безпеки паски
лякаюся кожного удару
пересадженої з горщика в горщик
квітки у формі
серця
стане краще
ствердне підлога
тиск не впаде до нуля
це не дурня
просто дивись у три ока
ен кілометрів над землею
ен градусів за бортом

сіль розсипана чи ноти
в соль-мажорі
тут ти не побачиш як ківш великої
самки ведмедя зачерпує зорі
тут не побачиш
як в тобі гупає кулаком серце
святого самогубця
ти живеш
ти живеш
радій
виплювай у небо повітря
кради очима світло вітрин
кидай як обгортки тінь
він помер
заглушив у грудях тамбурин
він помер
ти живеш
амінь.

Юлія
Алейнікова

* * *

Я іноді хочу сине волосся
І тату по усьому тілу.
Занадто нормальна. Тому й не збулося.
А може не дуже й хотіла?

В думках моїх часом коїться
Дещо не зовсім пристойне...
Іноді дуже хочеться
Просто не бути собою.

* * *

Не знаю, чи здогадується він,
що я не вірю у життя без нього,
що кожна з намальованих картин,
що кожне мною вимовлене слово
його по праву. Я не говорила,
що його очі – кришталевий скарб,
його усмішка – мої білі крила,
що ненавмисне він у мене душу вкрав.
І ще одного він, мабуть, не знає:
в літописі мого життя
мелькають постаті, усе, усе минає,
лишається одне – його ім'я.

* * *

У нас з тобою в гаманці ні гривні,
ми витрясли останні копійки.
Але ми неприкаяно щасливі,
безжалісно щасливі – я і ти.

У нас з тобою повне розуміння
і свій порядок в хаосі думок,
у нас одні на двох жага й сумління.
Одне на двох життя. Одне на двох.

* * *

Як хочеться пригод у стилі «панк».
Напхати пляшок пива у рюкзак
і мчати вдаль на чорному харлеї,
шкода, що все це так не личить леді.

Потерті джинси, з черепом бандана...
В душі я завжди буду хуліганом.
Та знову туфлі, гарні й незручні,
і очі, нафарбовані й сумні.

* * *

А мені нічого більш не треба.
Його очі – мій шматочок неба.
І більше я нічого не бажаю.
Його обійми – мій шматочок раю.

* * *

В душі моїй повзають демони
і шепочуть мені дурниці.
Якщо є чесні люди, то де вони?
Це для мене страшна таємниця.

В голові моїй справжній тераріум,
я не краща нічим за інших.
Більшість з нас – це нащадки Каїна,
Авель, на жаль, не вижив.

* * *

Гризи свої чіпси й забудь,
я не з тих, хто обід готує,
я не з тих, кого заміж беруть,
знай, самотність мене влаштує.
Я не буду пекти пиріг
Й посміхатися нашим сусідам.
Полежи біля моїх ніг
І щоб завтра не було й сліду!

* * *

Сьогодні я засну в твоїх обіймах,
сьогодні я святкую перемогу.
Закінчилась війна моя підпільна.
Війна без зброї, танків і підмоги.
Тепер ти сам мені залижеш рани,
ти будеш ніжним, мій палкий диктатор.
Війна без жертв. Лише два ветерани.
Моя весільна сукня – білий прапор.

* * *

Відхворіла, слава Богу.
І снишся вже не так і часто.

Мою печаль, мою тривогу
по краплі роз'їдає час.
Твої риси – тільки тінь,
твій портрет усе тьмяніє...
Живу без тебе, любий мій.
Раніше думала: не вмію.

* * *

Я королева. В царстві невеличкім:
декілька вазонів, сірий кіт.
Свій трон я ставлю до вікна поближче.
На захід – кухня і балкон – на схід.
Я королева. Музики і книг,
як хочу розставляю на полицях.
Я королева цих кімнат пустих.
Без короля, без свити, без скарбниці.

* * *

Скажіть мені, де люди вчаться мудрості?
Куди подіти марні сподівання?
Наскільки сильний ти в своїй байдужості!
Наскільки я слабка в своїм коханні.

* * *

Люди не розуміють мене.
Мамо, скажи, це мине?
Мамо, я відірвана від світу.
Скажи мені, це в силах хтось змінити?

Я не можу їм всміхатись і брехати.
Скажи, це можна якось лікувати?
Мамо, я знаю, я інша.
Скажи лише – краща чи гірша?

* * *

Я люблю тебе, холодильник.
Ти так ніжно мені вуркочеш.
І у тиху нічну годину
Я так сильно до тебе хочу!

Я люблю тебе, двохметровий.
Ми не можемо бути разом.
Адже дупа така здорова,
Що уже в жодні джинси не влазить.

* * *

Вип'ємо кави востаннє.
Дивися мені у очі.
У нас такі різні бажання...
Тепер ти мене не хочеш.

Боявся завжди обпектись,
А я полюблюю гаряче.
Добре, що ми розійшлися.
Бачиш, ніхто не плаче.

Пий свою каву без цукру,
Я буду пити солодку.
Дай на прощання руку.
Передчуваю свободу.

ІНТЕРНЕТ-СПІЛКУВАННЯ (Кохання)

Я кохаю тебе. Backspace.
«Як ся маєш? Чудова днина.»
(Я давно загубила себе).
«А як твої справи?» – «Щаслива.»
Ти потрібен мені (в думках).
«Послухай-но нову пісню»
(Мене душить нестерпний страх,
що ніколи не станеш ти ближчим.)
Та колись я себе здолаю.
І зруйную примарний світ.
«Приїжджай, бо я так чекаю!»
I ctrl+alt+delete, i ctrl+alt+delete...

* * *

Твої уста на смак як персі cola.
У тебе шкіра – білий шоколад.
Люблю солодке. Ти – моя хвороба.
Мій незамінний антидипресант.
В твоїм волоссі аромат ванілі.
І очі в тебе – темна карамель.
А я залежна дуже-дуже сильно.
Потрібна доза, щоб почати день.

* * *

Самотність дивиться спідлоба
на кухні, в ліжку, в ванній...
У мене рідкісна хвороба:
тебенеvistачання.

* * *

Хай я дивлюся крізь рожеві окуляри
І світ насправді не такий привітний,
Я знаю, що на сонці також плями,
Що місяць лиш здається мені срібним.
Нехай наївність у мені дитяча,
Та я одна із тих, хто точно знає,
Що люди бачать те, що хочуть бачить.
І мають тільки те, на що чекають.

* * *

Я хочу тебе на мить
Торкнутись тремтячими пальцями.
Під ребрами щось кипить,
Невидимі струни тянуться.

Я хочу твій теплий подих
Ловити по всьому тілу.
За поштовхом – новий поштовх.
За хвилию – нова хвиля.

* * *

Не клич мене. Не клич, благаю, знову.
Бо я прийду. Я знаю, що прийду.
Щоб вкотре привести тебе додому,
себе налити в душу цю пусту.
Не клич мене. Не замикай це коло.
Цей цикл із марних зустрічей й прощань.
У серці не лишилося живого
вже місця для нещирості й вагань.

* * *

А може краще й не знати, хто ти.
Не бачити твого обличчя.
Не забирати у тебе свободи.
Це зробить кохання вищим?

А може й краще не знати, де ти.
Лишити тебе у мріях.
Любити тебе, як люблять поети:
без планів, без скарг, без надії.

Може і варто тебе пустити.
Крилатому птаху – воля.
Та як же я зможу тоді зрозуміти,
чи спогад ти мій, чи доля?

* * *

Тобі, мабуть, казали, що я відьма.
Що є вороже щось в моїх очах.
Що золота не ношу, завжди срібло.
Опівночі ворожу при свічках.
Що в мене є зеленоока кішка.
І що я тихо з нею розмовляю.
Що тільки на мітлі чи тільки пішки,
а третього варіанту не буває.
Тобі, мабуть, казали, що я відьма.
Тож ти мене обходиш стороною.
І врешті-решт збагнеш занадто пізно,
яким би ти щасливим був зі мною.

* * *

Віддаю тобі тебе. Вільний.
А минуле хай вкрива іній.
А минуле хай летить в прірву.
Я із пам'яті тебе вирву.

* * *

Багато вас хоче залізити у душу,
ще більше – торкнутись тіла.
Брудними руками. Ховатися мушу.
Будь ласка, не треба інтиму.
Стривайте, лишіть у спокої,
ви, люди з життєвим досвідом.
Залиште мене самотньою.
Щасливою, не дорослою.

* * *

Я щоранку вступаю в світ
абсолютно чужих людей.
Я звикаю дивитись вслід
Без «залишся», «don't leave me», «stay».
Я забута всіма, нехай.
З часом менше мені болить.
Я не хочу нових «прощай»,
тому жодних нових «привіт».

* * *

Біда у тім, що вже минуло двадцять,
а в мене все позбивані коліна.
Я не засну, мені потрібна казка,
без печива не вийду з магазину.
Біда у тім, що люди за стіною
від мене хочуть надсерйозних рішень.
А я десь між зірок. Біда зі мною!
І в голові лише найвні вірші...

* * *

Давай разом наробимо дурниць!
Під старість будем дружно «шкодувати».
Улігшись на дивані горілиць,
Нехай колись нам буде, що згадати.
Зіграємо в щасливих божевільних!
Пакуй валізи і вмикай гучніше рок.
До біса побут, чхати на стабільність!
У нас життя лише одне на двох.

* * *

Знайди ключі, відкрий іржаві двері,
Почувши скрип замовчених думок.
Ось це – мій світ. Візьми свої пастелі.
Малюй в мені. Я – чисте полотно.
Я не хотіла тут бездарних клякс,
А ти – митець. Тобі свобода дій.
Поки цей дивний потяг ще не згас,
Малюй коротку мить, коли ти мій.

* * *

Кохання – це жуйка з ментолом,
Смак має властивість зникати.
А потім жуєш, як корова,
Бо звик уже щось жувати.

Вона

Вона особлива, можливо, лише для мене.
Має стандартний набір недоліків.
Єдина, кого турбують мої проблеми,
Ці руки холодні рятують мене від опіків.
Вона особлива, хоч губиться десь у натовпі,
Хоч ходить незграбно й говорить занадто тихо.
Єдина, кому я викладу все як брату,
І хто після цього не дасть мені титул психа.

Ми будемо жити далі, друже,
У кожного власний куточок щастя.
І ти, чужий і вдавано байдужий,
Для мене лишишся таким же прекрасним.

Ми будемо жити далі. Тихо,
Буденно, неначе ми ледь знайомі.
Короткі розмови з нервовим сміхом,
Непрохані спогади як судоми.

Ми будемо жити далі. В темпі,
Змінимо думку, місця й партнерів.
З тобою бувало на диво тепло,
як з жодним із тих, хто був після тебе.

Сьогодні день для светрів і какао.
Ні кроку за поріг в тенета осені.
Ходи сюди. Зігрію так ласкаво,
наперекір циклонам і прогнозам.

Сьогодні день для в'язаних шкарпеток
І чорно-білих романтичних фільмів.
Ходи сюди, у схованку під пледом,
Ходи у тихий затишок обіймів.

* * *

Холодно? Я вже пишу листи.
Зігрієшся, читай їх чи пали.
Бо я тобі не в силах довести,
Якими б ми щасливими були.

Холодно? Я поруч, я жива.
Зігрієшся, тікай чи пригорни.
Я буду джерелом твого тепла,
Хай навіть ти і я не станем «ми».

* * *

Вона була для нього закладною,
Відьмою з диких земель.
Він був наляканий тою любов'ю,
Але не в силах боротись з нею.
Вона була для нього непрактичною,
В тумані губилось їх спільне майбутнє.
Але він кохав її категорично.
І визнав для себе: вона незабутня.
Вона була для нього диким звіром,
Хоч іноді горнулась по-домашньому.
Але в життя без неї він не вірив,
Бо кохав, відверто і по-справжньому.

Андрій
Карпенко

Самотність місячного саява

Самотність місячного саява...

Вона стоїть біля вікна...

І кроки, дуже близько кроки...

Він знає, він все знає, що вона...

Він тихо входить до кімнати,

Із ким вона була він точно знав:

“За що ти так Марі, за що?”

І в мертвій тиші постріл пролунав...

“Мій любий Франку, я тебе кохаю...”

А тіло падає униз.

Її душа кричала: “Франку, милий Франку,

Ти мені прости...”

А він підбіг, навколішки упав.

“Навіщо я з тобою так, Марі?..”

Він плакав і кричав, і цілував,

він мертві губи цілував,

А потім...

потім другий постріл пролунав...

Самотність місячного саява...

Два тіла посеред кімнати...

Немає кроків, шелесту нема...

Лише в калюжі крові місяць

іржавим блиском небо обійма...

Екстаз

Вранішні промені охоплюють твоє тіло,
Малюють обриси на стіні.
Ти, така божевільно красива,
На світанку віддаєшся мені.

Від твого солодкого дотику
По тілу повзуть мурашки.
Розкриваю почату еротику
І пишу нові сторінки.

Твоє тіло таке надзвичайне:
Кожна лінія, кожен шрам
Вибудовують щось незрівняне.
І в тобі я створюю новий храм.

Я збираю кохання до купи,
Я впиваюся в твої уста.
Я кохаю тебе, моя люба,
Ти така навіжена й проста.

Поцілунки і ласки.
Краплі поту збираються в потаємних місцях.
Пригортаю до себе свою Златовласку,
І шаленію від цього буття.

Ти скуйовджена, дика,
В тебе пристрасть палає в очах,
Ти бажаєш мене, і так тихо
Починається ранкове кохання в котрий раз.

Сяйво сонця, що сходить,
Якось дивно сплітається в нас.
І на нас щось наводить,
Але це називається просто – екстаз.

Нестримне прагнення

Нестримне прагнення летіти в вись
Мені дарує новий подих.
А хтось кричить там: “Схаменись,
Коли стрибаєш у безодню .”

А я не слухаю ту клятту маячню,
Не приділяю їй увагу.
Бо я нестримно в вись лечу,
Плекаючи свою відвагу.

І кожен раз, коли я набираю висоту,
Вони внизу аж бісяться від злості,
І мають за одну мету,
Щоб я упав й переламав всі кості.

Ви не втручайтеся в чуже життя,
Його ви не плюндруйте, не ламайте!
І якщо хочеться літати вам,
Мерщій у вись – злітайте!

І ваші ідіотські поради
Нікому не потрібні, так і знайте!
Живіть самі своїм життям,
І іншим жити дайте!

Червень

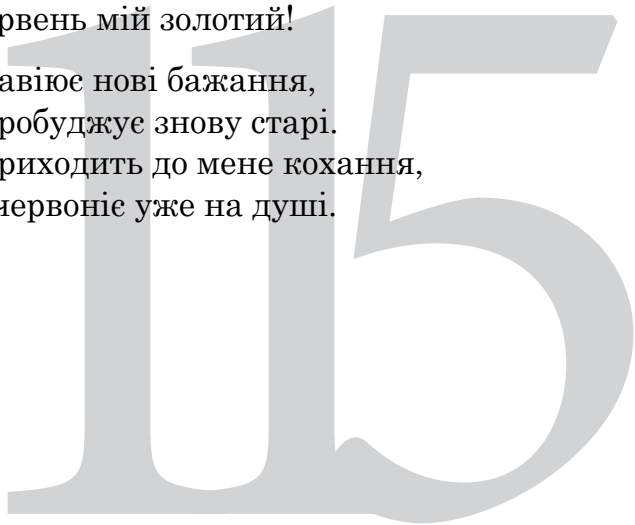
Тополинний пух відлітає.
Червоніє уже на душі.
І так гарно, неначе у раї,
В мальовничій вечірній тиші!

Небо... грається фарбами.
Скільки їх у ньому сплелось!
І на мене подіяло чарами!
Літо вже почалось!

Місто... видихає-вдихає п'янку прохолоду.
Майорить і вабить вогнями.
І закохує у свою вечорову цю вроду!
І скаженіє оцими ночами!

Заколихує, залоскочує,
Прокрадається тихо в думки,
І так дихає, і шепоче так
Червень мій золотий!

І навіює нові бажання,
І пробуджує знову старі.
І приходять до мене кохання,
Й червоніє уже на душі.

Аматор

Я не тямлю нічого у науці складній віршування.
І у метриці – повний профан.
Просто маю ритмічні бажання,
І до рими я маю талан.

Я не знаю де ямб, де хорей,
І де наголос має правильно стати.
І хоча в голові безліч ідей,
Початківець лиш я. Мені важко писати.

Я аматор. І не скажуть мені: “Корифею”,
Якщо ж скажуть – то їм не прощу.
Я люблю лише правду. І ніколи не жив я брехнею.
І пишу я незграбно. І як пишеться так і пишу.

Запах ліні

Світло моє заховалось у тіні,
Дощ мій втопився у спеці.
Я, знеможений запахом ліні,
Відчуваю себе у безпеці.

Так не пахне ніщо, як вона!
Аромат цей ні з чим не зрівняти!
Я висмоктую його аж до дна
І за новий ковток ладен душу віддати.

Голова моя зовсім сп'яніла,
І слова не йдуть з-під пера.
І думками піднятою хмарою пилу
До кісток мене пробира.

Запах цей мене полонить,
Я йому віддаюсь без останку.
Він мене у собі розчинить
До наступного ранку.

Світло моє поховане тінню.
Спека моя силу втрачає.
І, переможений лінню,
Я засинаю.

ЗАВТРА-ВЧОРА-ЗАВТРА *або ніщо ні про що*

знову завтра-вчора-завтра
з неба ллється жовтий сік
а вуста – холодна вата
очі хижі з-під повік
я не вірив в щастя неба
і слова шукав дарма
це сьогодні вже не треба
бо сьогодні вже нема
тільки очі хижі очі
і слова летять із вуст
і скрегочуть серед ночі
жовті зуби зуб об зуб

ти холодна я гарячий
переплутав навпаки
кава-чай і по-собачи
вию-вию залюбки
слина все летить із рота
мозок губиться в пітьмі
загубився у гидоті
сніговик серед зими
ти не хочеш вчора-завтра
завтра-вчора я не звик
може вже уже й занадто
з рота виліз мій язик
і лоскочуть шию вуха
гублячи униз слова
під дверми правда слуха
та брехня вже не нова
борода моя зелена
і двоїться мій язик
ви не звикли ще до мене
я до себе надто звик
в мене завтра-вчора-завтра
а сьогодні не завжди
я тікаю лиш від щастя
не втікаю від біди
я естет естет бетону
я бетонний волонтер
по коробці із картону
пальцями я дні розтер
я люблю цемент в асфальті
і стрибати із дахів

я з'являюся на шпальтах
і жахаю дітлахів
в мене руки руки-в-боки
ноги прямо до землі
рік за роком кроки-кроки
робить завтра в голові
ти мене боїшся дуже
я лякаюсь сам себе
й на асфальті у калюжі
жовте веслами гребе
так жахливо дуже лячно
вчора-завтра загубить
дуже-дуже необачно
отаке от полюбить
ти гаряча я холодний
в тебе безліч є ідей
в мене хаос і безодня
в мене блиск твоїх очей
ти мене не хочеш завше
ти не любиш геть бетон
я ж не можу вчора-завтра
в мене ж проїзний талон
і маршрут є мій незвичний
я з тобою ти одна
жовтим соком симпатично
обривається струна
ти не хочеш я не буду
буду-буду як завжди
хаосом мести облуду
на бетоні залишаючи сліди

мій маршрут веде в ніколи
в червень тихий біля кас
завтра-вчора затра-вчора
сталася любов не в нас
бо мене кохать не можна
ну а ти сама любов
завтра-вчора вчора-завтра
буде з нами знов і знов.

СПИСОК ГРАВЦІВ:

Артем Луценко

7

Ганна Дудник

17

Інна Колеснік

29

Олена Горобець

39

Яна Драна-Гула

51

Саша Гонтар

63

Аліна Олексієнко

73

Поль Іщук

85

Юлія Алейнікова

97

Андрій Карпенко

111

Літературно-художнє видання

ГРА В ПОЕТІВ

Антологія молодіжної кіровоградської поезії

Укладач – Кирило Поліщук

Коректор – Вікторія Нетребенко

Фото на обкладинці – Вікторія Нетребенко

Художнє оформлення – Артем Луценко

Верстка – Сергій Цигульський

Усі тексти подаються в авторській редакції

Підписано до друку 19.11.2013

Формат 60x84/16 Папір офсетний. Друк цифровий

Ум. друк. арк. 6,97

Наклад 500 примірників

ПВЦ «Мавік»

м. Кіровоград, вул. Калініна, 28

тел. (0522) 24-67-77

E-mail: mavik-kw@narod.ru

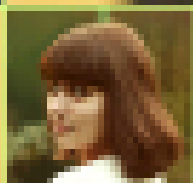
Свідоцтво про внесення до державного реєстру

ДК №419 від 12.04.2001

Віддруковано ТОВ ПВЦ «Мавік»

Марија Игна

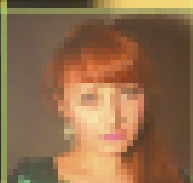
Јелена Бранковић

Агнета Павлова

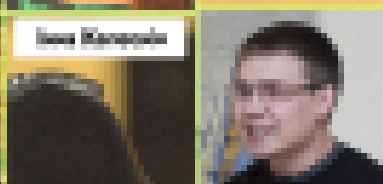
Галина Игнатова

Елена Карпова

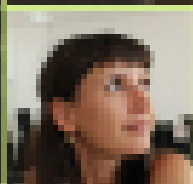
Елена Герасимова

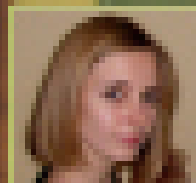
Анжелика Карпова

Елена Игнатова

Елена Игнатова

Елена Игнатова

